

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

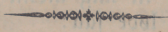
mm

En ny Rase

om

en sorgelig Tildragelse med
2de Brodre ved et Militair-
Regiment, som Begge maatte
lide Dodsstraf.

Dra Jylland vi maatte marschere,
Til Holsteen stod vores Sind;
Vi kom til Ksensborgs Porte,
Dg alle bleve karterede ind.

En Aften jeg udspadserede
Alt ud paa den grønne Vold,
En Jomfru til mig monne komme
Alt udi den samme Stund.

Dg vil Du min Kjæreste være
Dprigtig, ja huld og tro;
Slet Ingen skal os adskille
Paa denne Verdens Jord.

Saa gav vi hverandre Haanden
Dg knyttede Elskovsbaand,
En Voitnant til mig monn' komme,
Alt udi den samme Stund.

V box 25:736

100 90 80 70 60 50 40 30 20 10

Dg vil Du sætte Jld paa Staden,
Medens Du spadserer paa den grønne Bold,
O nei, min Hr. Voitnant! saa hær,
Jeg spadserer med min Kjæreste saa bold,

Her er ingen Naade at vente,
Til Bagten jeg bliver strax fort,
I Bagten Krigsforhor at komme,
Hvor jeg maatte kræves for Dom.

En Dag som jeg sad udi Bagten,
En Vagt kom til mig ind,
Med udtrukken Palladstf tillige,
Hvem jeg maatte følge med.

Min Ritmester til mig monn' siige,
Hans Ord de løbe saa:
De 25 skal Du modtage,
For Du paa Bolden monn' gaae.

Ja 25 vil jeg gjerne modtage,
Skjont jeg er uskyldig deri.
Min Voitnant han strax monne svare:
Han vil sætte Jld paa vor Stad.

Min Dom saaledes monne falde:
24 Gange Spidsrod skulde jeg gaae.
Jeg blev nu til Bagten henført,
I Jern saa blev jeg bespændt,

Et Brev jeg satte mig til at skrive.
Alt til min kjære Fader saa huld;
Min Moder til Jorden hendaaned,
Da min Fader han læste det Brev.

Min Fader tilbage monn' skrive,
Alt til min høieste Chef:

En Tonde Guld vil jeg Dem give,
Om han maa undgaae den Straf.

Her ingen Naade var at vente,
Min Dom alt fældet var;
Et Brev jeg satte mig til at skrive,
Alt til min Kjæreste saa huld.

Hendes røde Rosen-Rinder de blegnede,
Til Jorden saa ligger hun død;
Til Graven saa blev hun hendaaren,
Alt med sorgelig Dragt.

Jeg blev nu for Røden opstillet,
Alt paa den høieste Floi;
Min Tegnebog tog jeg op af minomme,
Ei Tusinde Rigsdaler var deri.

Der har I den, mine Kamerater,
I drikke min uskyldige Staal,
Naar jeg til Graven hendaares,
Da endt er her mit Maal.

Nu Trommen begyndte at larme,
Dg Vollerne trukne ud;
Jeg skulde for Vollerne springe,
Alt ubi den lange Rad.

Min Broder var med ubi Røden,
Han maatte sely paa mig slaae;
Hans Hjerte beklemmt monne være,
Som Jern belægges med Staal.

Tyve Gange havde jeg gaaet,
Dg holdt ei længere ud;
Den Een og tyvende jeg døde,
Til Jorden der ligger jeg nu.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

0 mm

0 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

En Aften min Broder gif paa Gaden,
Da Voitnanten til ham kom hen;
Strax udtrak han sin Pallast,
Dg stak saa den Voitnanten ihjæl.

En kongelig Patrouille monne komme,
Dg førte ham saa i Arrest;
Hans Dom saaledes monn' falde,
At han skulde skydes ihjæl.

Elleve Skud de paa ham monne fyre,
Skjød saa Arme og Been itu.
Det Tolste han visseelig døde,
Til Jorden saa ligger han nu.

Alt paa deres Grave der vører,
To Kistler saa deilig og skøn,
Den ene saa rød monne stande,
Den betyder Deres uslybige Død.

Ja den Anden saa grøn monne stande,
Med Blade og Kistler paa,
Ja den Anden saa grøn monne stande,
Alt indtil Dommedag.